

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 001013 13 Gž 2
Brčko, 02.07.2013. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija, Dragane Tešić kao predsjednika vijeća, Maide Kovačević i Josipe Lucić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca D.O.O. „B. G.“, B., zastupanog po direktoru S. B., a isti po punomoćniku, J. V., advokatu iz B., protiv tuženog S. P. iz B., zastupanog po punomoćniku B. P., advokatu iz B., radi naknade štete, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 001013 12 P 2 od 13.11.2012. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 02.07.2013. godine donio je sledeću

P R E S U D U

Žalba tuženog se djelimično usvaja i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 001013 12 P 2 P od 13.11.2012. godine, PREINAČAVA, tako što se tuženi obavezuje da tužiocu isplati iznos od 20.665,30 KM (umjesto iznosa od 42.203,51 KM), sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.10.2009. godine (umjesto od 12.10.2007. godine), pa do konačne isplate i da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.425,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti ove presude.

Obavezuje se tužilac da tuženom nadoknadi troškove parničnog (žalbenog) postupka u iznosu od 1.050,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti ove presude.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 001013 12 P 2 od 13.11.2012. godine obavezan je tuženi S. P. da tužiocu D.O.O. „B. G.“ na ime isplaćene kupoprodajne cijene za putničko vozilo marke „Audi“ A8 3.3 TDI isplati iznos 42.203,51 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.10.2007. godine pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv navedene presude S. P. je izjavio žalbu zbog povreda odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sa prijedlogom da se prvostepena presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev u cjelini ili da se prvostepena presuda

ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, te tužilac obaveže da mu naknadi troškove prvostepenog parničnog postupka, sastava žalbe u iznosu od 450,00 KM i takse na žalbu, po odluci suda.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je na osnovu odredaba člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BD BiH“, broj 8/9 i 52/10, u daljem tekstu ZPP) ispitao prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na primjenu materijalnog prava i povrede odredaba parničnog postupka koje se odnose na stranačku sposobnost i zastupanje, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude, iz slijedećih razloga:

Žalba ukazuje da je u prvostepenom postupku došlo do bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 2. ZPP, navodeći da je prvostepeni sud prekoračio granice tužbenog zahtjeva kada je dosudio iznos od 42.203,51 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.10.2007. godine, iako je, na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 13.11.2012. godine, punomoćnik tužioca precizirao tužbeni zahtjev na iznos od 20,665,30 KM, potražujući i zakonsku zateznu kamatu počev od 14.10.2009. godine. Žalba dalje ističe, da prvostepeni sud nije cijenio prigovor aktivne i pasivne legitimacije koje je isticao tokom postupka, a da takođe nisu cijenjени svi priloženi materijalni dokazi kojima je tuženi dokazao svoju savjesnost, posebno akt broj 14.04-04.8-12841/09 od 16.11.2009. godine i fotokopija saobraćajne dozvole broj BH 2045540 izdata na ime Z. L., kojima se dokazuje da postojanje zaloge nije bilo evidentirano u momentu kada je tuženi auto kupio i kasnije kada je isto vozilo prodao tužiocu, tako da pravni nedostatak na stvari nije postojao u trenutku predmetne transakcije između parničnih stranaka, već da je isti utvrđen tek zaključkom Osnovnog suda u Zavidovićima broj 042-1-I-07-000010 od 26.12.2008. godine, zbog čega je neosnovano dosuđena naknada štete u visini isplaćene kupoprodajne cijene, čime je tužiocu omogućeno da neosnovano stiče dobit, jer je već jednom auto prodao za iznos od 29.900,00 KM.

U ponovnom postupku, a na osnovu uputa datim u odluci Apelacionog suda broj 96 o P 001013 11 Gž od 16.01.2012. godine, prvostepeni sud je preslušao tonske zapise sa ročišta na kojima su saslušane parnične stranke, izvršeno je vještačenje po vještaku mašinske struke, izvršen je uvid u materijalne dokaze, pa je na osnovu izvedenih dokaza utvrđeno: da je dana 12.10.2007. godine tužilac kupio od tuženog predmetno vozilo po cijeni od 42.203,51 KM i isto bez smetnji registrovao na svoje ime; da je tužilac vozilo koristio do 12.06.2008. godine kada je isto prodao M. I. po cijeni od 29.900,00 KM, a M. I. je isto vozilo dalje prodao trećem licu S. M.; da je potom vozilo S. M. vratio M. I. zbog saznanja da na vozilu postoji pravo zaloge u korist „H. A. A. L.“ d.o.o. S.; da se potom M. I. obratio tužiocu predočavajući mu postojanje prava u korist trećeg lica zbog čega je onemogućen dalje koristiti predmetno vozilo, pa je tužilac to vozilo dana 26.01.2009. godine otkupio od M. I. po cijeni od 33.000,00 KM, a da je nakon toga isto vozilo na kome je u međuvremenu nastao kvar na automatskom mjenjaču tuženi predao u neispravnom stanju policiji dana 07.08.2008. godine. Nesporno je između parničnih stranaka da je zaključkom Osnovnog suda u

Zavidovićima broj 042-1-I-07-000 010 od 26.12.2008. godine utvrđeno postojanje zaloge na predmetnom vozilu u korist „H. A. A. L.“ d.o.o. S..

Vještak mašinske struke je u svom pismenom nalazu naveo da je vrijednost vozila u momentu predaje policiji na dan 07.08.2009. godine iznosila 23.583,00 KM, a na raspravi dana 04.02.2011. godine je korigovao nalaz u pogledu visine na iznos od 20.665,30 KM.

Pozivajući se na prednje utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan, pa je shodno članovima 132. i 510. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78 do 57/89, u daljem tekstu ZOO) odlučio kao u izreci pobijane presude.

Ispitujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude sa aspekta primjene odredaba parničnog postupka na koje ukazuje žalba, ovaj sud nalazi, da je prvostepeni sud, suprotno odredbi člana 2. stav 1. ZPP, prekoračio granice tužbenog zahtjeva, dosuđujući veći iznos naknade štete od traženog. Naime, slušanjem tonskog zapisa sa ročišta održanog dana 13.11.2012. godine, evidentno je, da je punomoćnik tužioca, advokat J. V., u završnom izlaganju u 13:40:43 časova u konačnom izjavio da precizira tužbeni zahtjev na iznos od 20.665,30 KM, kao vrijednosti vozila na dan 07.08.2009. godine kada je isto oduzeto od strane policije, te da navedeni iznos potražuje zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 14.10.2009. godine. Imajući u vidu utvrđeno, nesporno je da je u prvostepenom postupku došlo do povrede odredaba parničnog postupka (član 2. stav 1. ZPP) na koji ukazuje žalba.

Savjesnost tuženog kao prodavca, na koju ukazuje žalba, i kroz navode da prvostepeni sud nije cijenio sve izvedene dokaze od strane tuženog nije od značaja za utvrđenje osnovanosti zahtjeva za naknadu štete, koja u ovom slučaju proizilazi iz prirode kupoprodajnog ugovora zaključenog između parničnih stranaka (kako pravilno zaključuje i prvostepeni sud) i činjenice da je tužilac pretrpio štetu, jer je od M. I. morao otkupiti predmetno vozilo ili mu u zamjenu dati drugo. Naime, obaveza zaštite od evikcije ne shvata se kao sankcija zbog nesavjesnosti prodavca nego kao dejstvo teretnog ugovora kod kojih se sreće uzajamnost koristi, zbog čega nije od uticaja pozivanje tuženog na sopstvenu savjesnost u momentu kupovine vozila od Z. L. (na koju upućuju materijalni dokazi iz spisa) i kasnije prilikom prodaje istog tužiocu.

To znači da iako prvostepeni sud nije cijenio svaki od materijalnih dokaza iz spisa na šta ukazuje žalba, to nije bilo od uticaja na donošenje pravilne i zakonite odluke, pa takva povreda u konkretnom slučaju nije povreda odredaba parničnog postupka koju propisuje odredba člana 317 u vezi sa članom 318 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tužitelj svoj zahtjev temelji na osnovu kupoprodajnog ugovora zaključenog između parničnih stranaka, tužitelja kao kupca predmetnog vozila a tuženog kao prodavca pa nije osnovan prigovor aktivne, odnosno pasivne legitimacije, koji zavise od ugovornih odnosa, pa tuženi svoja prava na naknadu štete može ostvarivati po odnosu ugovornog odnosa zaključenog u svojstvu kupca istog predmetnog vozila.

Dakle, osnovno je pravo kupca kod potpune evikcije vraćanje cijene čime se nastoji u imovini kupca uspostaviti ono stanje koje je bilo prije zaključenja ugovora, a to je u konkretnom slučaju iznos tržišne cijene predmetnog vozila u momentu oduzimanja od strane policije, koji je vještak utvrdio da iznosi 20.665,30 KM, odnosno kako je tužitelj u konačnom precizirao tužbeni zahtjev.

Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju nije bilo mjesta primjena odredaba člana 132. i 510. ZOO kada tužilac nije postupio po odredbama člana 509. ZOO odnosno, nije obavijestio tuženog o pravu trećeg lica na predmetnom vozilu i pozvao ga da u razumnom roku oslobodi stvar od prava trećeg ili da mu isporuči drugu stvar bez pravnog nedostatka, već je bez znanja tuženog priznao očigledno osnovano pravo trećeg otkupom predmetnog vozila od M. I. i predajom istog policiji, te mu shodno odredbama člana 512. ZOO pripada naknada isplaćene svote i pretrpljene štete.

Odluka o troškovima postupka donesena je u skladu sa odredbom člana 119. stav 2. i člana 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i ista je određena prema opredijeljenom zahtjevu tužioca i vrijednosti spora (Tarifni broj 2. važeće Tarife). Vrijednost spora u tužbi označena je u iznosu od 42.203,51 KM, a na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 13.11.2012. godine tužbeni zahtjev je opredijeljen na dosuđeni iznos od 20.665,30 KM, što znači da je tužilac uspio sa oko 50% tužbenog zahtjeva.

Ukupni troškovi prvostepenog postupka za tužioca, prema vrijednosti spora do ročišta održanog dana 13.11.2012. godine, kada je opredijeljen konačan tužbeni zahtjev na iznos od 20.665,30 KM, iznose: troškovi sastava podneska od 07.04.2011. godine kojim je uređena tužba u iznosu od 300,00 KM, troškovi zastupanja na pripremnom ročištu održanom 01.07.2010. godine u iznosu od 150,00 KM, troškovi zastupanja na glavnoj raspravi od 07.10.2010. godine u iznosu od 300,00 KM, troškovi zastupanja na odloženoj glavnoj raspravi od 18.11.2010. godine u iznosu od 150,00 KM, troškovi zastupanja na ročištima za glavnu raspravu održanim 04.02.2011. godine i 12.04.2011. godine u iznosima od po 300,00 KM, troškovi takse na tužbu u iznosu od 300,00 KM, troškovi takse na presudu u iznosu od 300,00 KM, troškovi zastupanja na pripremnom ročištu održanom 05.06.2012. godine u iznosu od 150,00 KM, troškovi zastupanja na ročištu za glavnu raspravu održanom 18.09.2012. godine u iznosu od 300,00 KM, što sve iznosi 2.550,00 KM, a prema uspjehu u sporu to čini iznos od 1.275,00 KM i troškovi zastupanja na ročištu za glavnu raspravu održanom 13.11.2012. godine (kada je tužilac precizirao tužbeni zahtjev) u iznosu od 150,00 KM, što sve skupa iznosi 1.425,00 KM (prema Zakonu o sudskim taksama Brčko distrikt Bosne i Hercegovine „Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj: 5/01 i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata RS „Službeni glasnik RS“, broj: 45/00).

Tuženom pripadaju u žalbi opredijeljeni troškovi žalbenog postupka, koga čine: troškovi sastava žalbe u iznosu od 450,00 KM i taksa na žalbu u iznosu od 600,00 KM, pa ukupni troškovi tužitelja iz ove faze postupka iznose 1.050,00 KM.

Slijedom navedenog, obzirom da je prvostepeni sud prekoračio tužbeni zahtjev valjalo je žalbu tuženog djelimično uvažiti i primjenom odredbe člana 338. stav 5. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pobijanu presudu preinačiti kao u izreci ove odluke, svodeći je u granice tužbenog zahtjeva.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić